

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Michala Jantoše a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobkyně: **H. s., a. s., IČO X**
sídlem nám. D. E. B. 25, X H.
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2021, č. j. 12372-4/2021-900000-314

takto:

I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 9. 3. 2021, č. j. 12372-4/2021-900000-314, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Wellnerova 1322/3c, Olomouc.

Odůvodnění:
A) Vymezení věci

1. Krajský soud v projednávané věci řešil již potřetí případ sankcionování žalobkyně za skladování 5 650 litrů ethanolu k výrobě sirupů pro slazené minerální vody, který se stal v důsledku zániku zvláštního povolení žalobkyně k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně neznačeným lihem.
2. Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 2. 8. 2017 uznal žalobkyni vinnou spácháním správního deliktu podle § 59 odst. 1 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, jehož se měla dopustit porušením povinnosti stanovené v § 15 odst. 1 téhož zákona tak, že v období od 1. 1. 2016 do 28. 1. 2016 poté, co jí dne 31. 12. 2015 pozbylo platnosti zvláštní povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně ze dne 13. 11. 2014, vydané Celním úřadem pro Zlínský kraj, skladovala žalobkyně v obci H. M. v areálu společnosti H. k. s. r. o. nejméně 5 650 litrů 96 % lihu v nádrži o objemu 10 016 l, tj. nakládala způsobem uvedeným v § 15 odst. 2 písm. c) zákona o povinném značení lihu s neznačeným lihem. Za tento delikt celní úřad uložil žalobkyni podle § 35 písm. d) a § 48 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 65 zákona o povinném značení lihu správní trest propadnutí věci – 5 650 l 96 % lihu, a rozhodl o tom, že vlastníkem vybraných výrobků se podle § 48 odst. 4 zákona o přestupcích stává stát. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 9. 2017 zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správce daně potvrdil.
3. Krajský soud rozsudkem ze dne 19. 2. 2019, č. j. 65 Af 76/2017-60 rozhodnutí žalovaného zrušil. Na rozdíl od žalovaného dospěl soud k závěru, že od uložení správního trestu propadnutí věci podle § 65 zákona o povinném značení lihu lze upustit, a uložil žalovanému povinnost zabývat se okolnostmi, které dle žalobkyně takové upuštění odůvodňují. Kasační stížnost žalovaného zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 12. 2020, č. j. 7 Afs 112/2019-35.
4. Podruhé zamítl žalovaný odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 23. 4. 2019, v němž setrval na závěru, že s ohledem na typovou závažnost takového přestupku a nutnost zabránit nakládání s neznačeným lihem v budoucnu nelze od uložení správního trestu propadnutí věci upustit. Krajský soud rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, č. j. 65 Af 12/2019-56, rozhodnutí žalovaného zrušil pro nerespektování závazného názoru soudu. I tentokrát kasační stížnost žalovaného Nejvyšší správní soud zamítl, a to rozsudkem ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020-48.
5. Ve výroku tohoto rozsudku specifikovaným rozhodnutím napotřetí žalovaný změnil rozhodnutí celního úřadu tak, že od uložení správního trestu ve smyslu § 43 odst. 2 zákona o přestupcích sice upustil, avšak současně rozhodl podle § 53 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a podle § 66 zákona o povinném značení lihu, ve znění účinném od 1. 7. 2017, o zabrání předmětného lihu s odůvodněním, že to vyžaduje obecný zájem.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobní body soud shrnuje takto:
  - a) žalovaný v rozporu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), neseznámil žalobkyni před vydáním nového rozhodnutí s podklady, nově prováděnými důkazy a změnou právní kvalifikace (zabrání místo propadnutí);

- b) žalovaný rozhodl o zabrání věci v rozporu s § 53 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. po uplynutí 5 let od jednání majícího znaky přestupku, neboť k jednání došlo od 1. do 28. 1. 2016 a žalovaný rozhodl až v březnu 2021, a dále i v rozporu s § 53 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť uložení tohoto ochranného opatření nevyžadovala bezpečnost osob nebo majetku nebo jiný obdobný obecný zájem – šlo o líh zdravotně nezávadný, nabytý v souladu se zákonem, s nímž žalobkyně nakládala v souladu s povolením a zdaněný;
- c) absentuje materiální stránka přestupku - při zdůvodnění upuštění od potrestání žalovaný uvedl, že škodlivost jednání žalobkyně je minimální a zásadně se odlišuje od typického jednání předpokládaného danou skutkovou podstatou, tudíž není zřejmé, v čem tedy vlastně společenská škodlivost jednání spočívá;
- d) žalovaný nesprávně vyhodnotil skutečnosti významné pro posouzení liberace, zejm. telefonát svědkyně P. a absenci součinnosti celního úřadu;
- e) žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem* - ochranné opatření je v širším hledisku třeba považovat za sankci, a tudíž mělo být řízení zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích. Jako trest je v tomto případě třeba vnímat i vyměření daně, neboť je zjevné, že žalovaný nikdy nehodlal žalobkyni vrátit zdaněný líh k užívání;
- f) žalobkyně nenaplnila skutkovou podstatu správního deliktu - nedopustila se nakládání s neznačeným lihem, neboť nebyla povinna předmětný líh značit, jelikož jí žádným zákonem předvídaným způsobem neskončilo osvobození od daně.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, přičemž odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům shrnul argumenty v něm uvedené. Zdůraznil, že ve věci se nepoužije § 115 odst. 2 daňového řádu, nýbrž správní řád, jehož § 36 odst. 3 s. ř. žalovaný neporušil. Před vydáním napadeného rozhodnutí vycházel z podkladů, s nimiž žalobkyni seznámil již celní úřad, žádné nové relevantní podklady neshromáždil a nešlo tak o překvapivé rozhodnutí. Možnost zabrání avizoval žalovaný již v druhém rozhodnutí o odvolání ze dne 23. 4. 2019. Pokud prověřoval osud nového povolení žalobkyně k přijímání a užívání výrobků osvobozených od daně (vydaného dne 25. 5. 2016 a zrušeného dne 25. 10. 2019), činil tak proto, že mu tuto povinnost uložil Nejvyšší správní soud, avšak výsledek tohoto prověřování neměl vliv na výsledné rozhodnutí. O zabrání zajištěných vybraných výrobků by žalovaný rozhodl i v případě, pokud by žalobkyně novým povolením stále disponovala, neboť předmětný zajištěný líh již nebyl lihem osvobozeným od daně, což v rozhodnutí uvedl. Zabrání věci bylo dle žalovaného v posuzované věci namístě, neboť nakládání s neznačeným lihem (který zůstává neznačeným i po zaplacení spotřební daně) zakazuje § 15 odst. 1 zákona o povinném značení lihu, a tudíž je v zájmu společnosti, aby na daňovém území ČR s takovým lihem nebylo nakládáno a je třeba takovou komoditu vyloučit z hospodářského oběhu. Omezující časové podmínky pro rozhodnutí o zabrání věci si je žalovaný vědom, avšak nelze odhlédnout od úpravy promlčecí doby, která podle § 68 zákona o povinném značení lihu v platném znění činí 5 let s tím, že přerušením počíná běžet lhůta nová a v takovém případě odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději do 8 let od jeho spáchání. K přerušení promlčecí doby přitom došlo dle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 2. 8. 2017, tudíž by promlčecí doba uplynula až 2. 8. 2022. Pokud tedy před vydáním napadeného rozhodnutí promlčecí lhůta neuplynula, byl žalovaný oprávněn přestupek projednat a uložit za něj správní trest a

v případě upuštění od něj také rozhodnout o zabrání. Vracením neznačeného lihu žalobkyni by tato dle žalovaného okamžitě znovu začala páchat přestupek. Dále žalovaný odkázal také na úpravu promlčecí doby dle § 71 odst. 3 zákona o povinném značení lihu ve znění účinném do 30. 6. 2017 a na institut stavení promlčení po dobu soudního řízení dle § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a propočítal, že v případě jejich aplikace by promlčecí doba uplynula až 21. 4. 2024. Instituty přerušení a stavení promlčecí doby je dle žalovaného třeba aplikovat také na lhůtu upravenou v § 53 odst. 4 zákona o přestupcích, neboť správnímu orgánu je po dobu soudního řízení odejmut předmět řízení z dispozice. Ve vztahu ke zbylým žalobním námitkám odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí a na rozsudky, v nichž se již soudy s těmito vypořádaly.

8. Žalobkyně v replice ze dne 7. 7. 2021 uvedla, že jí měla být dána možnost proti nové kvalifikaci (zabrání) argumentovat. Z hlediska § 36 odst. 3 s. ř. je dle žalobkyně irelevantní, zda mají nové podklady vliv na výrok, a nadto doplněné podklady měly vliv na rozhodnutí o upuštění od potrestání. Pravidlo uvedené v § 115 odst. 2 daňového řádu je dle žalobkyně v podstatě výkladem pravidla obsaženého v § 36 odst. 3 s. ř. pro odvolací řízení v případě, že je rozhodnutí v odvolacím řízení měněno. Pro zachování práv účastníka je třeba, aby byl o zamýšleném postupu i o změně právního názoru informován. Při vypořádávání námitky porušení § 53 odst. 4 zákona o přestupcích žalovaný dle žalobkyně směřuje dohromady dva pojmy. Promlčení je třeba vztáhnout k uznání viny a uložení správního trestu. Ochranné opatření je sice třeba také uložit v promlčecí době, avšak pro uložení zabrání věci má zákon o přestupcích lhůtu samostatnou. Je tomu tak i proto, že ne vždy je zabrání věci navázáno na uznání viny konkrétního přestupce. V opačném případě by byl § 53 odst. 4 zákona o přestupcích zbytečný. I důvodová zpráva k zákonu o přestupcích hovoří o pětileté lhůtě pro zabrání věci vzhledem k tříleté promlčecí době. Pokud by chtěl zákonodárce obdobně prodloužit lhůtu pro zabrání věci u přestupků podle zákona o povinném značení lihu oproti promlčecí době u těchto přestupků, nepochybně by tak výslovně učinil. Na lhůtu dle § 53 odst. 4 zákona o přestupcích nelze aplikovat instituty stavení a přerušení promlčecí doby, neboť se nejedná o lhůtu, která by měla vliv na zánik odpovědnosti ve smyslu § 41 s. ř. s., ani o lhůtu promlčecí ve smyslu § 32 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Plynutí času si zavinil sám žalovaný, který opakovaně vydal nezákonná rozhodnutí, a nadto byl po doručení rozhodnutí krajského soudu ze dne 28. 5. 2020 povinen znovu v zákonných lhůtách rozhodnout, nikoliv vyčkávat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Dále žalobkyně doplnila, že o nové povolení požádala za účelem přijetí předmětného lihu, po opakovaném pravomocném rozhodnutí o propadnutí ale již ztratila víru v pozitivní rozhodnutí ve věci a požádala proto o zrušení povolení, které jej více zatěžovalo, než mu přinášelo. O vydání povolení však může znovu požádat.

C) Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Možnost seznámit se s podklady rozhodnutí

10. Podle § 36 odst. 3 věty první s. ř. platí: „Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká

žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“

11. Zmíněné procesní pravidlo souvisí s předvídatelností rozhodnutí pro účastníky řízení a zákazem překvapivých rozhodnutí, jež způsobují účastníkům újmu v důsledku ztráty možnosti se odvolat.
12. Předně krajský soud k argumentaci žalobkyně uvádí, že § 115 odst. 2 daňového řádu se na posuzovaný případ nevztahuje, neboť přestupkové řízení nebylo vedeno podle daňového řádu. V principu je však dle níže rozvedené judikatury úprava povinnosti seznámit účastníka řízení s podklady nově opatřenými v odvolacím řízení i se změnou právního posouzení shodná v daňovém i správním řízení.
13. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS: *„Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.“* Dále k tomu tentýž soud v odst. 30 rozsudku ze dne 10. 12. 2021, 5 As 400/2020-49, dodal, že *„bezprostředností má na mysli přímou procesní návaznost, nikoliv nutně bezprostřednost časovou – podstatné je, aby poté, co se účastník řízení s podklady rozhodnutí seznámí, nebyl správní spis dále doplňován, neboť tak by správní orgán rozhodl na základě podkladů, k nimž se účastník řízení neměl možnost vyjádřit.“*
14. Zdejší soud sice rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, č. j. 65 Af 12/2019-56 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019 z důvodu nesprávného posouzení právní otázky možnosti upuštění od potrestání, nikoliv kvůli nedostatečnému zjištění skutkového stavu, přičemž shromažďování dalších podkladů a rozšiřování dokazování žalovanému neukládal, žalovaný ale přesto do rozsahu podkladů po vrácení věci aktivně zasáhl, obstaral další podklady, tyto hodnotil a právní hodnocení věci v otázce uložení či neuložení správního trestu oproti celnímu úřadu změnil.
15. Z výroku napadeného rozhodnutí v posuzovaném případě vyplývá, že žalovaný rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. o změně prvostupňového rozhodnutí. Změna spočívala v nahrazení rozhodnutí o uložení správního trestu rozhodnutím o upuštění od potrestání za současného rozhodnutí o zabránění věci, přičemž před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí (po vrácení spisu z Nejvyššího správního soudu) doplnil žalovaný v odvolacím řízení do spisu další podklady, konkrétně sdělení celního úřadu o tom, že nové povolení pro žalobkyni k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně ze dne 25. 5. 2016 bylo následně na její vlastní žádost zrušeno rozhodnutím téhož úřadu z 25. 10. 2019, které bylo do spisu také zařazeno. Tyto podklady pak žalovaný využil při rozhodování o upuštění od správního trestu i rozhodování o zabránění věci, byť je ve vztahu k zabránění věci vyhodnotil jako nevýznamné.
16. Podle § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. platí: *„Jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.“*

17. S ohledem na apelační princip a v zájmu hospodárnosti řízení je změna prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) s. ř., oproti možnému zrušení a vrácení rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně, preferovaným způsobem rozhodnutí odvolacího orgánu (viz již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 32/2008-40). Judikaturu vztahující se k uvedenému ustanovení podrobně analyzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, přičemž dospěl k závěru, že ať již odvolací orgán mění toliko odůvodnění rozhodnutí, upravuje samotný výrok včetně dokonce jeho nahrazení výrokem zcela opačným na základě svého odlišného právního posouzení věci, vždy musí takovou situaci řešit procesně korektním způsobem s vědomím skutečnosti, že se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozví účastník až z rozhodnutí, proti němuž již není další opravný prostředek přípustný.
18. Zejména právě za účelem nápravy vad prvostupňového rozhodnutí může odvolací správní orgán doplňovat do spisu další podklady a provádět v odvolacím řízení důkazy. Aby však dostal požadavku předvídatelnosti, musí aplikovat § 36 odst. 3 s. ř. a umožnit tak účastníkům řízení, aby se vyjádřili, a to nejen k nově pořízeným podkladům, ale též k případným novým důvodům, pro něž hodlá rozhodnout ve věci odlišně od orgánu prvního stupně (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 1 As 55/2008-156, č. 2610/2012 Sb. NSS, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013-45, body 15-18, či ze dne 10. 12. 2021, 5 As 400/2020-49, bod 32).
19. V odst. 22 rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Obecně je tedy změna napadeného rozhodnutí v odvolacím řízení přípustná. Odvolací orgán však při tom musí postupovat tak, aby účastníku řízení zachoval reálnou a efektivní možnost právně i skutkově argumentovat (náleží Ústavního soudu ze dne 21. ledna 1999, sp. zn. III. ÚS 257/98, č. 10/1999 Sb. ÚS). Konkrétně to znamená, že pokud se chce odvolací orgán odchýlit od hodnocení důkazů provedeného orgánem prvního stupně, musí provedené důkazy opakovat nebo doplnit a dát účastníkovi možnost se k doplněnému dokazování vyjádřit. Stejně tak pokud se odvolací orgán odchýlí od právních závěrů orgánu prvního stupně, musí účastníkovi umožnit, aby se argumentačně vymezil vůči nově nastolenému meritu věci (náleží Ústavního soudu ze dne 4. srpna 1999, sp. zn. IV. ÚS 544/98, č. 109/1999 Sb. ÚS). Překvapivost rozhodnutí je třeba vždy posuzovat s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a uplatněné právní námítky účastníků (náleží Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 654/03, č. 27/2004 Sb. ÚS).“*
20. Po aplikaci shrnutých judikатурních závěrů na nyní posuzovaný případ krajský soud konstatuje, že chystal-li se žalovaný přehodnotit skutkový stav a za tím účelem doplňoval do spisu nové podklady, byl povinen žalobkyni umožnit, aby se k nim vyjádřila. Jestliže zvažoval odlišné právní posouzení věci (upuštění od potrestání a zabránění věci namísto uložení správního trestu propadnutí věci), musel dát žalobkyni reálnou možnost změně právního názoru oponovat, byť se z jeho pohledu jednalo o rozhodnutí pro žalobkyni příznivější – namísto správního trestu jí bylo uloženo „jen“ ochranné opatření. Přestože hypoteticky (a nikoli zcela srozumitelně) o možnosti zabránění věci žalovaný uvažoval již v rozhodnutí ze dne 23. 4. 2019 a zcela srozumitelně, avšak stejně tak hypoteticky o podmínkách pro zabránění věci uvažoval Nejvyšší správní soud v odst. 33 rozsudku ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020-48, mohla být změna právního názoru žalovaného pro žalobkyni překvapivá. Žalovaný totiž do té doby urputně i přes závazný právní názor soudu setrval na závěru o nemožnosti upuštění od uložení trestu propadnutí věci, přičemž soudy mu nenařídily tento závěr přehodnotit, toliko mu uložily povinnost

zohlednit při svých úvahách individuální závažnost daného skutku a neargumentovat jen typovou závažnost daného přestupku. Žalobkyně tak neměla reálnou možnost s novým právním posouzením žalovaného polemizovat.

21. Lze proto shrnout, že doplňuje-li odvolací orgán podklady rozhodnutí nebo mění právní posouzení skutkového stavu tak, že to může být pro účastníky překvapivé, je povinen poskytnout podle § 36 odst. 3 s. ř. účastníkům poučení a následně prostor k seznámení se a vyjádření k novým podkladům či právnímu posouzení. V posuzovaném případě tak žalovaný nepostupoval, čímž se zatížil řízení procesní vadou s potenciálním vlivem na zákonnost rozhodnutí. Žalobní bod a) je tak důvodný.
22. Identifikace zmíněné procesní vady nicméně nezabavuje soud povinnosti vypořádat se i s dalšími žalobními body.
23. Žalobní body c) až f), jimiž žalobkyně rozporovala správnost závěrů správních orgánů obou stupňů o naplnění formální i materiální stránky přestupku, nenaplnění liberačního důvodu a porušení zásady *ne bis in idem*, shledává soud nedůvodnými. Jedná se přitom o námitky, s nimiž se soud podrobně vypořádal v předcházejících rozsudcích a na svých závěrech setrvává. Krajský soud však rozumí tomu, že žalobkyně své žalobní body opakuje, neboť dosud bylo jejím žalobám vyhověváno, čímž se jí neotevřela cesta ke kasacímu přezkumu Nejvyšším správním soudem těch závěrů krajského soudu, v nichž shledal některé žalobní body nedůvodnými.

Formální znaky skutkové podstaty přestupku

24. Veškeré námitky, které žalobkyně podrobně rozepsala v kapitole V. žaloby (str. 8 až 14 žaloby), vztahující se k otázce zániku zvláštního povolení a k vlivu zániku zvláštního povolení na osvobození od lihu pořízeného dříve v souladu se zvláštním povolením, jsou shodné s žalobními body, které žalobkyně uplatnila již v žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 9. 2017 a ze dne 23. 4. 2019, a i žalovaný o těchto otázkách uvážil shodně jako v předchozích rozhodnutích, a to na str. 11 až 13 žalobou napadeného rozhodnutí. Proto již krajský soud bohatou argumentací žalobkyně znovu do narativní části rozsudku výše nepřepsal a odkazuje v podrobnostech na naraci rozsudku ze dne 19. 2. 2019. Stejně jako v rozsudku ze dne 28. 5. 2020 soud poukazuje na skutečnost, že námitky proti závěru žalovaného o zániku zvláštního povolení uplatňuje žalobkyně znovu přesto, že při jednání soudu dne 19. 2. 2019 (ve věci sp. zn. 65 Af 76/2017) uvedla, že na projednání tohoto žalobního bodu již netrvá.
25. Žalobkyně od počátku správního řízení, resp. již v řízení o zajištění lihu, namítala, že skutková podstata správního deliktu naplněna nebyla, neboť nakládala s lihem, který nelze považovat za neznačený, jelikož splňovala výjimku uvedenou v § 15 odst. 2 písm. c), bod 1 zákona o povinném značení lihu, při níž zákon neklasifikuje líc, který se nenachází ve spotřebitelském balení, jako neznačený líc, tj. že se jednalo o líc osvobozený od spotřební daně.
26. Otázkou, zda se v posuzované věci jednalo o líc osvobozený od daně se již zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 65 Af 74/2016-52, jakož i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 1 Afs 225/2017-37, v jehož odst. 23 uvedl: „*Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro výjimku podle bodu 1 citovaného ustanovení ... Líc, který stěžovatelka skladovala, totiž od 1. 1. 2016 již nebyl vybraným výrobkem osvobozeným od spotřební daně podle § 71 odst. 1*

písm. a) zákona o spotřebních daních, protože v důsledku zániku povolení stěžovatelky k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně vznikla stěžovatelce povinnost daň přiznat a zaplatit. Vznik takové povinnosti vylučuje, aby byl stěžovatelkou skladovaný lih nadále vybraným výrobkem osvobozeným od daně [osvobozením od daně se podle § 3 písm. f) zákona o spotřebních daních rozumí „uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu, aniž vznikne povinnost přiznat, vyměřit a zaplatit daň“].“

27. Nejvyšší správní soud se dále v odst. 24 až 33 uvedeného rozsudku podrobně zabýval argumenty, jimiž se žalobkyně snažila zpochybnit výchozí předpoklad této argumentace, tj. zánik povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně ze dne 13. 11. 2014. Důvodnost veškerých námitek žalobkyně, které byly totožné s námitkami uvedenými v nynější žalobě, Nejvyšší správní soud podrobně vyvrátil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zvláštní povolení bylo žalobkyni uděleno na dobu určitou do 31. 12. 2015, přičemž žalobkyně se nemohla legitimně domnívat, že „účinnost“ vymezená do 31. 12. 2015 je obsahově něčím jiným než platností toho povolení. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že účinností zákona č. 331/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Novela“) se z dříve vydaných povolení na dobu určitou stala povolení na dobu neurčitou, neboť takovému výkladu brání přechodná ustanovení (čl. III bod 5 zákona č. 331/2014 Sb.), na která poukázal žalovaný a z nichž je zřejmé, že platnost dřívějších povolení měla být zachována i za nové úpravy, ovšem jen do doby, která v nich byla původně stanovena. Tento závěr dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně podporuje i důvodová zpráva k Novele, která je v souladu s obsahem čl. III bod 5 Novely. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že na základě tohoto přechodného ustanovení bylo dostatečně předvídatelné, jaké důsledky má nová právní úprava pro platnost dříve vydaných povolení na dobu určitou a jaké povinnosti byly se zánikem platnosti povolení spojeny, a to povinnosti uvedené v § 43p odst. 1 a 3 zákona o spotřebních daních ve spojení s § 9 odst. 3 písm. h) téhož zákona ve znění účinném po Novele, tj. povinnost provést za přítomnosti úřední osoby správce daně do 5 dnů inventuru zásob vybraných výrobků a povinnost podat daňové přiznání a zaplatit daň nejpozději následující pracovní den po uplynutí lhůty k provedení této inventury. Tato ustanovení dle Nejvyššího správního soudu upravují důsledky zániku povolení obecně a jsou tedy aplikovatelná nejen na situace, v nichž povolení zaniklo na základě důvodů vymezených zákonem o spotřebních daních ve znění Novely, ale i na situace, kdy dřívější povolení zanikla v důsledku uplynutí doby v nich stanovené na základě přechodného ustanovení čl. III bod 5 Novely. Dále Nejvyšší správní soud objasnil, že správní orgány nedovodily důsledky spojené se zánikem povolení retroaktivně z již neúčinné právní úpravy § 9 odst. 3 písm. h), § 13 odst. 21 a 22 zákona o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2014, ale naopak vyšly z § 43p ve spojení s § 9 odst. 3 písm. h) zákona o spotřebních daních ve znění účinném od 1. 1. 2015, neboť možnost skladovat vybrané výrobky získané na základě zaniklého zvláštního povolení ještě i po zániku platnosti tohoto povolení až do vyčerpání zásob, daná § 13 odst. 21 zákona o spotřebních daních, byla zrušena bez náhrady. Konečně Nejvyšší správní soud přesvědčivě zdůvodnil, že se žalobkyně nepřipadně dovolávala zásady v pochybnostech ve prospěch (*in dubio mitius*), neboť výklad rozhodných ustanovení v posuzované věci Nejvyšší správní soud považuje za jednoznačný a nevzbuzující pochybnosti o svém obsahu.
28. Krajský soud proto považuje za nesprávné nejen argumenty žalobkyně snesené pro závěr o tom, že jí v posuzované věci zvláštní povolení nezaniklo, ale i její závěr, že ani případný zánik zvláštního povolení neměl na osvobození předmětného lihu od daně vliv, neboť

okolností významnou pro osvobození od daně není platnost zvláštního povolení, ale pouze účel použití vybraných výrobků. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č. j. 1 Afs 225/2017-37 jednoznačně uvedl, že žalobkyní od 1. 1. 2016 skladovaný líh již nebyl vybraným výrobkem osvobozeným od spotřební daně podle § 71 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, protože v důsledku zániku povolení stěžovatelky k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně vznikla stěžovatelce povinnost daň přiznat a zaplatit, přičemž vznik takové povinnosti vylučuje, aby byl žalobkyní skladovaný líh nadále vybraným výrobkem osvobozeným od daně. Závěr žalovaného, že žalobkyně spadala pod režim § 43p a § 9 odst. 3 písm. h) odst. 1 a 3 zákona o spotřebních daních, tj. byla povinna provést inventuru za podmínek popsanych v § 43p, a dále přiznat a zaplatit spotřební daň, je tudíž správný.

29. V rozsudku ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 Afs 129/2013-36, jehož závěru se žalobkyně v této souvislosti opět dovolává, Nejvyšší správní soud vykládal odlišnou právní úpravu. Skutkově se jednalo o případ doměření spotřební daně subjektu, který se dovolával osvobození od spotřební daně minerálních olejů používaných jako pohonná hmota pro plavby po vodách na daňovém území v letech 2006 a 2007. Nejednalo se tedy o nakládání s neznačeným lihem a otázka existence zvláštního povolení k takovému nakládání, tudíž nebyla v dané věci vůbec relevantní. V dané věci sice rovněž hrálo roli zvláštní povolení k přijímání, užívání a prodeji vybraných výrobků osvobozených od daně, avšak zákon o spotřebních daních ve znění účinném do 31. 12. 2014 upravoval situace, kdy povolení zaniklo [viz § 13 odst. 21 písm. a) a b)] a uživatel ještě skladoval nespotřebované vybrané výrobky. Tyto mohl uživatel (do)užívat za splnění dvou podmínek, a to provedení inventury podle § 13 odst. 21 písm. a) a použití vybraných výrobků podle § 13 odst. 21 písm. b) citovaného zákona. Dnem 1. 1. 2015, kdy nabyl účinnosti zákon č. 331/2014 Sb., však již nebylo možné citovaný § 13 odst. 21 použít. Posuzování účelu použití vybraných výrobků se tak stalo, na rozdíl od věci řešené zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, bezpředmětným.
30. Krajský soud proto ve shodě se svým závěrem vysloveným v rozsudcích ve věcech sp. zn. 65 Af 76/2017 a 65 Af 12/2019 uzavírá, že formální znak skutkové podstaty předmětného správního deliktu, tj. zakázané nakládání s neznačeným lihem, byl jednáním žalobkyně naplněn a žalobní bod f) je tudíž nedůvodný.

Materiální stránka přestupku

31. Námitku nenaplnění materiální stránky přestupku formulovala žalobkyně odlišně než ve věci vedené pod sp. zn. 65 Af 12/2019. V předchozí věci žalobkyně namítala, že se žalovaný s otázkou nedostatečné společenské škodlivosti jejího jednání nevypořádal, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Takto formulovanou námitku shledal soud nedůvodnou. Uvedl, že žalobkyně absenci materiální stránky přestupku ve správním řízení nenamítala, toliko apelovala na žalovaného, aby zvažil minimální společenskou škodlivost jejího jednání a upustil od jejího potrestání. Úplnou absenci materiální stránky přestupku namítala až v žalobě, a tudíž rozhodnutí žalovaného nemůže v uvedeném směru trpět nepřezkoumatelností.
32. V nynější žalobě žalobkyně namítá, že uvedl-li žalovaný při zdůvodnění upuštění od potrestání, že škodlivost jednání žalobkyně je minimální a zásadně se odlišuje od typického jednání předpokládaného danou skutkovou podstatou, pak není zřejmé, v čem tedy vlastně společenská škodlivost jednání spočívá.

33. Jak již soud v předchozím rozsudku uvedl, Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že společenská škodlivost (materiální stránka přestupku) je zásadně dána již samotným naplněním jeho skutkové podstaty a materiální stránkou přestupku se má smysl blíže zabývat toliko v hraničních případech, pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty deliktu, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby byl jednáním pachatele porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti (srov. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28).
34. Žalovaný v posuzované věci konstatoval, že právem chráněný zájem společnosti na tom, aby na daňovém území ČR nebylo nakládáno s neznačeným lihem byl sice porušen v minimální míře s ohledem na okolnosti případu, avšak nelze konstatovat, že by porušen nebyl vůbec. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Žalobkyně objektivně nakládala s neznačeným lihem, a přestože žádné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by se mohlo jednat o líh zdravotně závadný, tudíž zájem na ochraně zdraví porušen ani ohrožen nebyl, nepochybně v době skladování, která je uvedena ve skutkové větě rozhodnutí celního úřadu, se jednalo o líh nezdaněný. Zájem na řádném výběru daní tudíž nepochybně ohrožen, resp. porušen byl. Teprve následně došlo k doměření spotřební daně. Skutečnost, k níž dojde teprve po spáchání přestupku, však nemůže zpětně ovlivnit jeho závažnost (materiální stránku) jakožto podmínku samotné delikt ní odpovědnosti, nýbrž může hrát významnou roli při úvahách o ukládání správního trestu, což v posuzované věci nastalo. Žalobní bod c) tudíž shledává soud nedůvodným.

Liberace

35. O námitkách vztahujících se k liberaci rozhodl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí stejně jako v rozhodnutích předchozích. Žalobní bod d) je obsahově stejný jako žalobní body uplatněné v předchozích žalobách. Krajský soud přitom neshledal tyto žalobní body důvodnými, na svých závěrech setrvává a z předchozích rozsudků je přejímá.
36. Podle § 71 odst. 1 zákona o povinném značení lihu právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
37. Celní úřad na str. 4 rozhodnutí uvedl, že žalobkyni nezbavuje odpovědnosti za správní delikt skutečnost, že s největší pravděpodobností nebyla příslušným celním úřadem informována o důsledcích plynoucích ze změny právní úpravy, neboť je její odpovědností dbát svých zákonných povinností a případná informační činnost je toliko podpůrná. Dále na str. 5 rozhodnutí uvedl, že ve vztahu k tvrzení o telefonátu s pracovníkem celního úřadu v první polovině roku 2015, v němž mělo být Bc. P. (externí spolupracovnice žalobkyně, která jí spravovala zvláštní povolení) sděleno, že žalobkyně nebude potřebovat další zvláštní povolení v situaci, kdy již nebude líh nakupovat a toliko bude spotřebovávat zásobu z roku 2014, neunesla žalobkyně důkazní břemeno, neboť šlo o osamocený důkaz, jehož důkazní síla je oslabena jednak tím, že svědkyně jednala přímo za žalobkyni, tudíž ji nelze označit za nestrannou, dále z důvodu, že svědkyně si nepamatovala, s kým hovořila, dále dle celního úřadu pochybnosti vzbuzuje i skutečnost, že se měla žalobkyně na zvláštní povolení pro rok 2016 informovat již na počátku roku 2015, ačkoli dle vlastního tvrzení obnovovala povolení až na konci roku, a dále pochybnost o vyznění obsahu telefonátu vzbuzuje i skutečnost, že se svědkyně pokusila kontaktovat také zlínský celní úřad.

38. Žalovaný k odvolací námitce žalobkyně posuzoval úvahy celního úřadu o nenaplnění podmínek § 71 odst. 1 zákona o povinném značení lihu na str. 13 až 16 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se námitkami žalobkyně podrobně zabýval, a to včetně výpovědi PhDr. S., kterou označil za výpověď potvrzující výpověď svědkyně P. Tvrzení žalobkyně, se žalovaný výpovědí svědka nezabýval, je tudíž obsahem napadeného rozhodnutí vyvrácena. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že obsah telefonátu Bc. P. s neznámým zaměstnancem celního úřadu nebyl spolehlivě prokázán, přičemž ani případné telefonické sdělení zaměstnance celního úřadu o absenci povinnosti daňového subjektu, která přitom ze zákona jednoznačně vyplývá, nemohlo žalobkyni odpovědnosti za správní delikt zprostit. Telefonický dotaz na obsah jednoznačného ustanovení zákona nelze v žádném případě posoudit jako vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby žalobkyně porušení právní povinnosti zabránila ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o povinném značení lihu. Zásada *in dubio pro reo*, které se žalobkyně v této souvislosti dovolává, je aplikována v případě pochybností o naplnění podmínek deliktní odpovědnosti, nikoli v případě pochybností o existenci skutečností naplňujících liberační důvody. Za prokázání existence těchto okolností naopak nesla plnou odpovědnost žalobkyně.
39. S žalovaným lze rovněž souhlasit, že informační povinnost o důsledcích změn právní úpravy není zákonem celním úřadům vůči daňovým subjektům, které mají sídlo v obvodu jejich působnosti, stanovena. Žalobkyni lze sice přisvědčit, že s ohledem na průběh kontroly uskutečněné v září 2015 a skutečnosti sdělené kontrolujícímu pracovníkovi o stavu zásob lihu a útlumu jeho využití, odpovídalo principu dobré správy a zásadě spolupráce informování žalobkyně o důsledcích změny právní úpravy přinesené Novelou pro její zvláštní povolení, avšak podmínkou liberace upravené v § 71 odst. 1 zákona o povinném značení lihu je vynaložení veškerého úsilí ze strany žalobkyně, tj. její aktivní jednání, nikoli absence pasivity celního úřadu. Žalobní bod d) je tudíž nedůvodný.

Ne bis in idem

40. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku porušení zásady *ne bis in idem*. Ve vztahu k této námitce krajský soud odkazuje na odůvodnění uvedené žalovaným na str. 20 až 22 napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje. Doměření daně nelze považovat za trestněprávní sankci v žádném případě. Pokuta za opožděné tvrzení daně sice představuje správní sankci trestněprávního charakteru, avšak, jak správně uvedl žalovaný, zákaz dvojího trestání se vztahuje pouze na případy totožnosti stíhaných skutků (*in idem*), přičemž u skutku nakládání s neznačenými vybranými výrobky bylo právně relevantním jedním skladování neznačených vybraných výrobků ve dnech 1. 1. – 28. 1. 2016 a zapříčiněným právně významným následkem bylo porušení zájmu společnosti na tom, aby na daňovém území České republiky nebylo nakládáno s neznačenými vybranými výrobky, zatímco u skutku pozdního podání řádného daňového tvrzení bylo právně relevantním jednáním opožděné podání daňového přiznání a zapříčiněným právně významným následkem bylo porušení zájmu společnosti na řádném výběru daní. Totožnost jednání ani právně významného následku tak nebyla dána.

Zabrání věci

41. S ohledem na skutečnost, že žalovaný o záměru rozhodnout o zabrání věci žalobkyni předem neinformoval, což mu soud výše vytknul, byla vedena veškerá polemika mezi

žalobkyní a žalovaným o podmínkách rozhodnutí o zabrání věci až v podáních adresovaných soudu.

42. Podmínky pro rozhodnutí o zabrání věci jsou upraveny v zákoně o přestupcích.
43. Podle § 53 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, *nebylo-li uloženo propadnutí věci uvedené v § 48 odst. 1, lze rozhodnout, že se taková věc zabírá, jestliže náleží pachateli, u něhož bylo od uložení správního trestu za přestupek upuštěno nebo podmíněně upuštěno, a jestliže to vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem.* Podle odst. 4 téhož ustanovení o zabrání věci nelze rozhodnout, *uplynulo-li od jednání majícího znaky přestupku 5 let.*
44. Zákon o povinném značení lihu v § 66, jakožto *lex specialis* ke správnímu řádu, jen dodává, že *jsou-li splněny podmínky pro rozhodnutí o zabrání věci, která je neznačeným lihem, kontrolní páskou nebo padělkem kontrolní pásky, rozhodne se o jejím zabrání, a to i v případě, že její hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku.*
45. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že k zabrání předmětného lihu nebyla splněna jednak podmínka § 53 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, že by uložení takového opatření vyžadovala *bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem*, a dále podmínka § 53 odst. 4 zákona o přestupcích, neboť žalovaný rozhodl o zabrání až po pěti letech od spáchání přestupku.
46. Z výroku rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že se žalobkyně dopustila přestupkového jednání v období od 1. do 28. 1. 2016. Lhůta pěti let stanovená v citovaném ustanovení tudíž v souladu s pravidly pro počítání běhu lhůt obsaženými ve správním řádu počala běžet dne 29. 1. 2016 a skončila dne 28. 1. 2021. Žalovaný však rozhodl o zabrání věci až žalobou napadeným rozhodnutím dne 9. 3. 2021, tj. zcela jednoznačně po uplynutí uvedené lhůty.
47. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalobkyně, že uložení předmětného ochranného opatření po marném uplynutí lhůty, kterou pro jeho uložení zákon stanoví, je nezákonné. Úprava promlčecí doby přestupku v § 68 zákona o povinném značení lihu aplikaci § 53 odst. 4 zákona o přestupcích nevyklučuje ani nemodifikuje. Lhůta pro zabrání věci je lhůta zcela samostatná, není lhůtou promlčecí ani lhůtou, která by měla vliv na zánik odpovědnosti ve smyslu § 41 s. ř. s., a proto na ni nelze aplikovat instituty stavení a přerušení promlčecí doby. Na promlčecí lhůtu dle § 68 o povinném značení lihu navázaná toliko v tom smyslu, že byla zákonodárcem úmyslně zvolena delší než lhůta promlčecí (viz důvodová zpráva k zákonu o přestupcích, kterou žalobkyně v replice ocitovala: *Délka doby, po kterou bude možné věc zabrat, je vzhledem ke tříleté promlčecí době za spáchání typově závažnějšího přestupku pětiletá.*). Výklad žalovaného naopak vskutku vede k nežádoucímu závěru o obsolentnosti § 53 odst. 4 zákona o přestupcích. Krajský soud proto souhlasí s žalobkyní, že pokud by zákonodárce hodlal lhůtu pro uložení ochranného opatření zabrání věci v případě přestupků dle zákona o povinném značení lihu prodloužit, nepochybně by tak výslovně učinil (jako např. v § 35 zákona č. 440/2003 Sb., o nakládání se surovými diamanty, o podmínkách jejich dovozu, vývozu a tranzitu a o změně některých zákonů). Žalobkyně v této souvislosti rovněž zcela případně argumentovala tím, že lze-li opatření zabrání věci uložit například pachateli, proti němuž nelze vést řízení o přestupku, nebo jemuž nelze za přestupek uložit správní trest, je zjevné, že možnost uložení ochranného opatření není od běhu promlčecí lhůty odvislá.

48. Souhlasit je třeba s žalobkyní i v tom, že uplynutí předmětné lhůty žalovaný nedůvodně dává do souvislosti s nemožností disponovat spisem v průběhu soudního řízení. Rozsudek ze dne ze dne 28. 5. 2020, č. j. 65 Af 12/2019-56, nabyl právní moci dne 13. 7. 2020, a tudíž měl dostatečný časový prostor rozhodnout o zabrání v zákonné lhůtě.
49. Důvodnou konečně shledal soud i druhou část námitky, tj. rozpor s § 53 odst. 1 zákona o přestupcích spočívající v absenci obecného zájmu na zabrání dané věci. Žalobkyně akcentovala, že šlo o líh zdravotně nezávadný, nabytý v souladu se zákonem, s nímž nakládala v souladu s povolením a posléze i zdaněný, což jsou skutečnosti, které ve svém apelu na žalovaného zmínil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020-48, který v odst. 33 uvedl: „Aniž by soud jakkoli předjímal, zda je pro takové rozhodnutí v projednávané věci místo, natož zda jsou pro ně splněny podmínky, dospěje-li stěžovatel v dalším řízení k závěru, že je třeba o zabrání věci rozhodnout, neodhlédne od toho, že za zajištěný líh žalobkyně odvedla spotřební daň a že jí dne 25. 5. 2016 bylo vydáno povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně za účelem výroby sirupů pro slazené minerální vody.“ Žalovaný však veškeré argumenty žalobkyně i Nejvyššího správního soudu odmítl s tím, že daný líh již navěky zůstane lihem neznačeným, aniž by specifické okolnosti daně věci jakkoli uvážil.

D) Závěr a náklady řízení

50. S ohledem na výše uvedené závěry krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vadu řízení spočívající v neseznámení žalobkyně s novými podklady rozhodnutí a změnou právního posouzení žalovaným, jakož i pro nezákonnost spočívající v uložení ochranného opatření zabrání věci v rozporu se zákonnými podmínkami. Současně krajský soud vrací věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
51. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšná žalobkyně má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení.
52. Náklady žalobkyně ve výši 15 342 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobkyně advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 2 242 Kč, neboť zástupce žalobkyně je plátcem uvedené daně. Jiné než takto vyčíslené náklady řízení žalobkyně nepožadovala.
53. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 18. ledna 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu